

РЕШЕНИЕ

№ 1330

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на девети април през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Нина Стойчева Въззивно гражданско дело № 20201000502715 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

Със съдебно решение № 4872 от 02.07.2019 г., постановено по гр. д. № 4586/2018 г., поправено и допълнено със съдебно решение № 2078/16.03.2020г., постановено по същото дело, СГС, I ГО, 21-ви състав, е осъдил „Търговска банка Д“ АД да заплати на И. В. Г. на осн. чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 55 900 лв., представляваща обезщетение за причинени й имуществени вреди, изразяващи се в изплащането на сумата от ответника на управителя на дружеството „Агрогруп 78“ ЕООД, въпреки наложения заповед върху банковата сметка на последното с обезпечителна заповед № 267/21.11.2017 г. по ч. гр. д. № 465/2017 г., както и сумата от 10 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, съставляващи претърпени болки и страдания в резултат на неправомерното поведение на ответника, като е отхвърлил иска за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди за разликата над присъдените 10 000 лв. до пълния предявен размер от 25 000 лева.

С определение от 25.09.2019г. постановено по същото дело, СГС, I ГО, 21-ви състав е осъдил „Търговска банка Д“ АД да заплати на адвокат С. Г.,

пълномощник на ищцата сумата от 2 507 лв. адвокатско възнаграждение за първата инстанция.

Постъпила е въззивна жалба от Търговска банка Д“ АД, с която се обжалва съдебно решение № 4872 от 02.07.2019 г., постановено по гр. д. № 4586/2018г. по описа на СГС, I ГО, 21-ви състав, в осъдителната му част, изцяло, като неправилно и незаконосъобразно поради нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

Жалбоподателят твърди във въззивната си жалба, че решаващият състав на СГС не е изяснил въпроса, дали част от иска за имуществени вреди е оттеглен или ищцата е сторила отказ от последния в съответната част, което съставлявало нарушение на съдопроизводствените правила, каквото била и липсата на уведомяване за уточнителната молба на И. Г..

По същество на спора, са изложени оплаквания за липса на противоправно поведение от страна на Банката, като се твърди, че същата е действала добросъвестно и в изпълнение на законовите си задължения, спазвайки това по чл. 507, ал. 2 от ТЗ чрез налагане на запор в деня на получаване на съобщението от ЧСИ. Твърди се, че между поведението на въззивника и настъпилите за насрещната страна вреди не съществувала причинно – следствена връзка.

Моли, да бъде постановено решение, с което първоинстанционното решение да бъде отменено в осъдителната му част, а предявените претенции да бъдат отхвърлени като недоказани. Претендира разноски.

Не е постъпил писмен отговор от насрещната страна на подадената въззивна жалба от „Търговска банка Д“ АД.

Постъпила е въззивна жалба от И. Г., с която се обжалва съдебно решение № 4872 от 02.07.2019 г., постановено по гр. д. № 4586/2018г. по описа на СГС, I ГО, 21-ви състав,, поправено и допълнено със съдебно решение № 2078/16.03.2020г., постановено по същото дело, в отхвърлителната му част по иска за обезщетяване на претърпените от ищцата неимуществени вреди над 10 000 лв. по пълния предявен от 25 000 лв., като неправилно и незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон.

Жалбоподателката твърди, че определеният от съда размер на присъденото обезщетение за неимуществени вреди е крайно занижен, а

решаващият състав на СГС не е съобразил интензивността, обема, продължителността и характера на претърпението от страната психически стрес.

Моли, да бъде постановено решение, с което обжалваната част на първоинстанционното такова да бъде отменена, а предявеният иск за неимуществени вреди да бъде уважен в пълен размер. Претендира разноски.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна по подадената от И. Г. въззивна жалба, с който се оспорва същата като неоснователна.

Постъпила е частна въззивна жалба от адв. С. Г., пълномощник на И. Г., с която се обжалва определение от 25.09.2019г. постановено по гр. д. № 4586/2018г. по описа на СГС, I ГО, 21-ви състав. претендира се присъждане на ДДС върху присъдения с определението адвокатски хонорар.

Отговор на частната жалба не е постъпил.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното: пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

По делото няма спор, че на 28.10.2016 г., около 11ч. на път клас III № 7106, км. 8+0, между с. Кочмар и с. Подслон, е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил „Скания“, модел “P420“, управляван от Г. Г., в следствие на което Г. Г. е починал.

Видно от представеното удостоверение за наследници, ищцата И. Г. е била съпруга и е законен наследник на починалия Г. Г..

С влязло в сила Разпореждане № 49 от 02.12.2016 г. ма ТД – Добрич на НОИ описаната по -горе злополука е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО.

С Определение № 267 от 21.12.2017г. постановено по ч. гр. д. № 465/2017г. по описа на РС- Генерал Тошево, е допуснато обезпечение на бъдещите иски на наследниците на Г. Г. против работодателя на наследодателя им – „Агрогруп - 78“ ЕООД – за сумата от 175 000 лв. като частични от 250 000 лв. за всеки от наследниците чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ на банковата сметка на дружеството при

ответната банка.

Въз основа на издадения в полза на молителите изпълнителен лист е образувано изп. д. № 140/2017 г. на ЧСИ Р. с рег. № *** на КЧСИ, запорното съобщение, по което за наложената обезпечителна мярка, е връчено на ответника „Търговска банка Д“ АД на 22.11.2017 г. в 09:50 часа, за което свидетелства приложената по делото разписка на куриерска фирма „Еконт Експрес“.

С решение от 04.07.2018 г. по гр. д. № 1691/2018 г. на Добричкия районен съд исковете на наследниците на Г. Г. против „Агрогруп - 78“ ЕООД с правно основание чл. 200 от КТ са уважени в изцяло: до размер от 175 000 лв. за всеки от наследниците като част от 250 000 лв.

Няма спор, между страните по делото, че законният представител на „Агрогруп - 78“ ЕООД е изтеглил в брой всички налични по сметката на дружеството при ответника парични средства в размер на 55 900 лв. на 22.11.2017 г. в 11:02 ч., като няма данни тегленето да е било предварително заявено от титуляра на сметката. Запорното съобщение е обработено 7 минути по – късно или в 11:09 ч.

Видно от представения и неоспорен Договор за прехвърляне на дружествени дялове на нов съдружник от 23.11.2017 г., Б. К. е продал на В. А. притежаваните от първия дружествения дялове, съставляващи 100% от капитала на „Агрогруп - 78“ ЕООД, срещу сумата от 1000 лв.

Съгласно показанията на свидетеля В., без родство и дела със страните, след смъртта на съпруга си ищцата се е сринала психологически и поради обстоятелството, че не успяла да получи присъдената ѝ като обезщетение сума лично и както и сумите, присъдени на децата ѝ. Преживяла е тежки психологически състояния, поради което е започнала да посещава психолог през 2017 г. Лечението на сина ѝ е било много скъпо, а ищцата не е разполагала със средства, за прегледи при специалисти. Ищцата преживяла тежко обстоятелството, че е заповорила сметката на работодателя на покойния си съпруг, но банката въпреки това е изплатила всички пари на дружеството. Този факт, ищцата е приела много лично, като подигравка със смъртта на съпруга ѝ и това задълбочило депресивното ѝ състояние.

Съгласно показанията на свидетеля К., бивш управител на „Агрогруп - 78“ ЕООД, същият е изтеглил всички средства преди продажбата на

дружеството на 22.11.2017г.. Твърди, че от банката не му са се обаждали за наложения заповест, но потвърждава, че е поддържал контакт със служители на „Търговска банка Д“ АД, тъй като от години е работил с тях.

По делото са представени писмени доказателства, в т.ч. медицинска документация, преси на изп. дело. Съдът кредитира всички събрани писмени доказателства, но намира същите за неотнормими към съществото на спора.

Въззивните жалби са допустими – подадени са в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирани страни в процеса срещу първоинстанционното съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от наведените в жалбата възражения.

Обжалваното решение е валидно (не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание), както и е допустимо.

Настоящият състав следва да обсъди доводите на жалбоподателите, досежно законосъобразността на обжалваното решение.

Разгледана по същество въззивната жалба на „Търговска банка Д“ АД е **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Разгледана по същество въззивната жалба на И. Г. е **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Предявените искове са с правно основание чл. 49 от ЗЗД във вр. с чл.45 от ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е гаранционно – обезпечителна и за да се ангажира трябва да са налице следните предпоставки: деяние- действие или бездействие, то да е противоправно, вреда и тя да е причинена от лице, на което е възложена работата при или по повод на изпълнението ѝ и този, комуто е възложена работата да има вина за причинените вреди. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД се реализира въз основа

на правната норма, чиито фактически състав изисква установяването на определени предпоставки, при осъществяването на които се достига до ангажиране на отговорността на възложителя на работата. Фактическият състав, който я поражда, включва виновно противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което е възложено извършване на някаква работа, и причиняване на вреда при или по повод изпълнението ѝ. Тази отговорност не се презумира, тя възниква само когато изпълнителят на възложената работа причини вреда в резултат на виновното му и противоправно поведение.

За безспорно доказани в конкретния случай, съдът намира всички елементи от посочения ФС: получаване на запорно съобщение, с което служител на ответника не се е съобразил, изплащайки цялата налична сума по сметката на „Агрогруп - 78“ ЕООД на законния му представител, което обстоятелство пречатства възможността на ищеца да се удовлетвори от впоследствие съдебно признатото му притезание.

Както бе посочено по-горе, видно от неоспорената разписка, изд. от „Еконт Експрес“ съобщението за наложения запор е получено от служител на ответника на 22.11.2017 г. в 09:50 ч., а процесната сума е изплатена в 11:02ч. Посоченото действие съставлява нарушение на разпоредбата на чл.507, ал. 2 от ГПК, съгласно чиято разпоредба със запорното съобщение се забранява на третото задължено лице да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника, което придава противоправен характер на действията на служителя, извършил плащането.

За неоснователни съдът намира възраженията на ответника, че това поведение не е виновно, тъй като организацията в банката не позволявала служителите на гише да знаят за постъпилите запорни съобщения. Вътрешното устройство и правила в банката са нейна отговорност и липсата на адекватна връзка между отделните ѝ звена не трябва да води до неблагоприятни последици в правната сфера на ищцата. Обикновено за големи суми парични суми /над 10 000 лв./ банките изискват предварително предизвестие. В показанията си свидетелят К. твърди, че предварително се е свързал с банкови служители за тегленето на паричната сума над 10 000лв., но писмени доказателства в тази насока липсват, а и от представената разпечатка за движението по сметката му е видно, че му е начислен банков

комисион в размер на 265 лв. за тегленето на сумата, който факт косвено доказва твърдяното от ищцата обстоятелство, че сумата е изтеглена без предварително уведомяване на банката.

Съвкупността от обстоятелства – изтеглянето на голяма сума от банковата сметка без предварителна заявка, около един час след получаване на запорното съобщение от банката, както и обработването на запорното съобщение 7 минути след изтеглянето на всички средства от сметката на дружеството-длъжник, признанието на законния представител на дружеството-длъжник, че се познава със служителите в банковия клон, разгледани във взаимовръзка помежду си, налагат обоснования извод за виновно поведение от страна на служители на ответника, на които е било възложено изпълнението на банкови операции, поради което следва да бъде ангажирана неговата отговорност на основание чл. 49 във връзка с чл. 45 от ЗЗД.

За доказан съдът намира и размера на иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди. В резултат на посоченото по-горе противоправно и виновно поведение, за ищцата е възникнала вреда в размер на 55 900 лв., сума, която би била събрана и предадена ѝ в рамките на изпълнителното производство.

Неотносими към настоящия спор са твърденият на ответника, че всеки от наследниците разполага с правото да насочи изпълнението върху процесната сума. Макар наследодателят Г. Г. да е оставил трима наследници, всеки от които има право да получи съдебно признато обезщетение в размер на 175 000 лв. като част от 250 000 лв., изплащането на сумата от 55 900 лв., на който и да е от наследниците би освободило банката от отговорност и за банката не съществува задължение да изплати процесната сума в съотв. квоти на всеки от наследниците, доколкото сумата се претендира не като част от наследствена маса, а като обезщетение за лично претърпени имуществени вреди.

Предвид изложеното, исковата претенция за имуществени вреди следва да бъде изцяло уважена.

Неоснователни са и възраженията, изложени и в двете въззивни жалби досежно предявения иск за обезщетяване на претърпени от ищцата неимуществени вреди.

Предмет на иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди са именно преживените от ищцата болка и страдания, съставляващи негативни емоции, в пряка и непосредствена връзка с противоправното поведение на ответната страна, действаща чрез свои служители. Вземайки предвид факта, че същата полага грижи сама за две деца, на които е отпусната наследствена пенсия в минимален размер от 121, 04 лв., както и че едно от децата страда от тежко заболяване, изискващо скъпоструващо лечение, съдът намира за безспорен факта, че ищцата е очаквала с огромна надежда присъденото □ обезщетение за загубата на съпруга □, а действията на служители на ответника са □ причинили неприятни емоции, довели ищцата до депресивни състояния, създали са ѝ чувство за безизходност и фактически са довели до невъзможност да се справя в ежедневието си в материален план, което още повече е затормозило психологическото здраве на ищцата. В този смисъл са и показанията на свид. В., които настоящата съдебна инстанция изцяло кредитира.

Предвид изложеното и съгл. разп. на чл. 52 от ЗЗД, настоящият съдебен състав намира, че определеният от СГС размер на дължимото се обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. отговаря на заложения в цитираната разпоредба критерий за справедливост.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, въззивните жалби за неоснователни и недоказани и същите следва да бъдат оставени без уважение.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата инстанция, с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, ведно с решението за поправка и допълване на същото, следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед изхода на спора, разноски за настоящото производство не следва да бъдат присъждани на страните.

По предявената частната жалба от И. Г.:

С Определение от 25.09.2019 г. решаващият състав на СГС, като е взел предвид факта, че осъществено от адв. С. Г. процесуално представителство е по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗАдв., е изменил Решение № 4872 от 02.07.2019 г. в частта за разноските, като е осъдил ответника да заплати на процесуалния представител на ищцата сумата в размер на 2507 лв., съставляваща адвокатско възнаграждение, без начислен ДДС.

Искането на адвокат-пълномощника на ищцата за начисляване на ДДС за определеното от съда възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА за първата инстанция, е основателно. При постановяване на обжалваното определение, първоинстанционният съд, не е съобразил §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според който за регистрираните по ДДС адвокати дължимият ДДС се начислява върху възнагражденията по тази Наредба и се счита за неразделна част от дължимото възнаграждение. Предвид тази разпоредба, върху минимално дължимото според Наредба №1 възнаграждение, следва да се прибавят и 20% ДДС, които да се присъдят в полза на адвоката, вкл. и в случаите, когато е оказана безплатна услуга, при които адвокатското възнаграждение се присъжда по реда на чл.38, ал.2 ЗА. Безспорно при определяне на възнаграждението от съда по чл.38, ал.2 ЗА, размерът му не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и т.к. адвоката-пълномощник на ищцата, е регистриран по ЗДДС, то и върху определеното му от съда възнаграждение следва да се начисли 20% ДДС, защото в противен случай, реалния или нетния размер на определеното му от съда възнаграждение, ще бъде по-нисък от предвидения в Наредбата. В този смисъл е и трайната съдебна практика: [определение № 306 от 06.06.2017 г. по ч. т. д. № 2559/2016 г. на ВКС, ТК, II т. о.](#); [определение № 521 от 25.10.2017 г. по ч. т. д. № 1225/2017 г. на ВКС, ТК, I т. о. и пр.](#)

Обжалваното определение следва да бъде изменено, като на адв. Г. бъде присъдена допълнително сумата от 501,40лв., съставляваща ДДС.

Воден от горното СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, ГО, X-ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 4872 от 02.07.2019 г., постановено по гр. д. № 4586/2018г. по описа на СГС, I-во ГО, 21-ви състав, поправено и допълнено със съдебно решение № 2078 от 16.03.20220 г. постановено същото дело.

ИЗМЕНЯ определение от 25.09.2019 г., постановено по гр. д. № 4586/2018г. по описа на СГС, I-во ГО, 21-ви състав, като **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „ТЪРГОВСКА БАНКА Д“ АД, ЕИК: 121884560, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Ген. Тотлебен“ № 8, да заплати на адв. С. Г., САК, сумата от 501,40лв. (петстотин и един лева и четиридесет стотинки), съставляваща ДДС, начислен върху присъденото с определение от 25.09.2019г. адвокатски хонорар.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____